

Г“, отидох, още като слезнах в квартала, сега той не е лош квартала, но може би така се делят на блокове...направи ми впечатление като се движиш покрай блока и като погледнеш нали към сградата, прави впечатление, че тук може би живеят действително хора от ромски произход, там където живеят други просто по външния, от външната фасада личи, и въпреки всичко аз влезнах в един такъв блок, качих се, след това аз разказах въщи...според мен това бяха хора от ромски произход, не мога да кажа, да твърда със сигурност, нито съм се интересувала предварително, те ми казаха така и така едно дете, дадох ми адреса и отидох иии.. разказвах на дъщеря ми, тя ми казва, ма как майче, миришат ли, какво е у тях, викам, не, не миришат, викам чистичко е у тях, съвсем нормално като въщи, само малко по-кичозно нали така подредено, иначе съвсем нормално семейство. Така че те като живеят с българи нали е едни и същи квартали близо до българите, те ще, те ще се променят хората (уч. 3).

В проведените интервюта това беше пример за успешен, възможен модел, чрез който може да се случи интеграция на ромите. Макар и позитивно разказан, този модел сам по себе си звучи като клише за справяне с проблема, което се преповтаря от „нас“, т.е. „българите“, които предпоставят, че ще интегрират малцинството на ромите, когато то започне да се държи като „нас“. Това е „нашата“ гледна точка, според която значението на интеграция е по-скоро асимилиране, т.е. приучаване на малцинството към установените норми и традиции на поведение на мнозинството.

Как функционират стереотипите за ромското малцинство в ситуация лице-в-лице със значим друг

Стереотипите за мислене на ромите от „нас“ придобиват най-голямо значение в ситуация лице-в-лице със значим друг. Това е асиметрична ситуация по определение, в която единият актьор, бидейки българин, е в позицията на значим друг спрямо конкретно човешко същество от ромски произход, т.е. има важна за човека насреща нормативна перспектива. Но в тази ситуация какво прави той? Той автоматично